

зората на българската свобода. Прѣди четвъртъ вѣкъ Шипченскитѣ височини ехтѣха отъ топовнитѣ гърмежи, тукъ се разнасяше страшното и славното руско „ура“ и тука, подъ тия скали, изобилно оросени отъ кръвъ, мнозина герои мъченически положиха своитѣ кости. Прѣди двадесетъ и петъ години тия височини бѣха свидѣтелки на най-ужаснитѣ и сърдцераздирателни сцени, неизбѣжни спътници на войната. Днесъ же, на това сжщото мѣсто, ние присжтствуваме на едно тържество отъ велико значение. Слѣдъ ужаситѣ на войната блѣсна изново слънцето на мира. Великиятъ братски руски народъ, дълбоко покъртенъ отъ славнитѣ и велики дѣла на своитѣ храбри синове, поиска да увѣковѣчи паметъта на загиналитѣ за вѣрата, за Царя и българската свобода храбреци, като въздигне на това мѣсто единъ храмъ-паметникъ, въ който да се възнасятъ къмъ прѣстола на Всевишния молитви за упокоение душитѣ на падналитѣ герои. Начело на това богоугодно дѣло се постави единъ комитетъ подъ прѣдседателството на генералъ адютантъ графа Николай Павловичъ Игнатиевъ и членове, видни дѣйци и дѣятели за българското освобождение. Великиятъ Царь-Освободителъ пръвъ даде примѣръ за пожертвуване, а слѣдъ него и цѣлия руски народъ внесе своята лепта. Идеята за построяването се осжществи и ние присжтствуваме на тържественото освещение на тоя великолѣпенъ храмъ-паметникъ, който ще свидѣтельствува и напомня на всички грядущи поколѣния и на свѣта за безпримѣрното и безкористното великодушие на доблестния братски народъ, който жертвува своитѣ храбри синове за освобождението на България, и ще служи за нагледно поучение на българина за готовността на руския народъ да из-